

הפיל, החמור ותכריש הצנע

לפי בדיחה עתיקה, יצא גרמני צרפתי, אנגלי ויהודי לחקור את חיי הפילים באפריקה. כשחזרו, כתב הגרמני ספר בעל עשרה כרכים: "הקדמה למבוא כללי להיסטוריה של זן הפילים". הצרפתי כתב חיבור: "חיי האהבה של הפילים". הבריטי הוציא לאור מדריך: "עשר שיטות שיי מושיות לציד פילים". ואילו היהודי כתב ספר "הפיל ובעיות היהודים".

השנה חזר הפיל לכותרות הראשיות של העיתונים בעולם ובישראל. בבחירות הגדולות לנושאות בארצות-הברית, המ אורע הגדול של השנה, מסמל הפיל את המפלגה הרפובליקאית, בעוד שהחמור הוא הסמל המסורתי של המפלגה הדמוקרטית. שתי החיות אינן מעניינות רק את 150 מיליון אזרחי ארצות-הברית, אשר נשיאם הוא ראש הרשות המבצעת, בעל סמכויות הרבה יותר רחבות מאשר ראש הממשלה בישראל. הן מעניינות גם את מיליון וחצי אורחי ישראל, המתקיימים (בקושי) על הקיצבה של ממשלת ארצות-הברית ועל כיסם של יהודי אמריקה, התורמים את תרומותיהם בהתאם למצב הכלכלי של מדינתם.

משך ארבע השנים האחרונות התרוללו אורחי ישראל לראות בתמיכה האמריקאית מתן טבעי, כגשם ופרני השמש. מעטים מאד נבונים כי תמיכת סתרת-תקדים זו, שאיפשרה את קידום מה של מדינת ישראל בתנאים הנחונים, היתה תוצאה מקרית כמעט של שקיולים מפלגתיים מצד האדם שישב, במקרה, על כס הנשיאות של ארצות-הברית.

מלחמת האזרחים לא נסתיימה

משך עשרים שנה שלטה בממשלת ארצות-הברית המפלגה הדמוקרטית. מומחים רבים חושבים כי עובדה זו אינה ניתנת לשינוי, וכי שלטון דמוקרטי הוא בלתי-נמנע בארצות-הברית. אולם השנה קמו הרפובליקאים לחיים חדשים, וחורעמלניהם מכריזים כי 1952 היא "השנה הרפובליקאית". אולם ברור כי גם השנה אשרי נצחון רפובליקאי רק אם ימצאו באמת מועמד חזק במיוחד, ואם יעמוד מולם מועמד דמוקרטי חלש במיוחד.

מפלגה אמריקאית אינה דומה למפלגה ישראלית, אין לה שלטון חסר-מיצרים על חיי אוהדיה, ואין לה מצע רעיוני מגובש. כל מפלגה היא למעשה פדרציה של מאות מפלגות מקומיות קטנות, כשהדבר המאחד את כולן הוא רופף למדי. המפלגה הרפובליקאית היא, בקיום כלליים, מפלגת התעשייה הכבדה והמסחר בצפון ארצות-הברית. המפלגה הדמוקרטית היא ברית בין ארגוני הפועלים והפרולטריון העירוני בערים הגדולות בצפון ובין האריסטוקרטיה שונאת-הכוששים של מדינת הדרום (אברהם לינקולן, מנצח הדרום ששתהר הכר שים במלחמת אזרחים, היה נשיא רפובליקאי). מבחינה זו טרם נסתיימה, בעצם, מלחמת האזרחים.

בחודש יולי התקיימה בציאגו ועידות שתי המפלגות, בהן יבחרו 6000 צירים נבחרים וממונים של כל מפלגה את המועמד הרשמי של מפלגתם לבחירות הסופיות שתתקיימנה בנובמבר. בחירת המועמד חשובה, למעשה, לא פחות מאשר בחירת הנשיא עצמו, והיא מלווה פעילות פוליטית הרבה יותר תופשה.

הכרעה מאחורי הקלעים

כיום, עם תחילת הטיבוב האחרון והמכריע, המצב בשני המחנות הוא:

רפובליקאים: המיבחר הצטמצם לשני מועמדים חזקים, שכותם שווה בדיוק. ההכרעה תפול מאחורים הקלעים, במאבק הנסתר על קומץ צירי-מפלגה שטרם החליטו החלטה סופית במי לתמוך.

דמוקרטים: אחרי הודעתו המפתיעה של הנשיא טרומן כי לא יסכים להעמיד את מועמדותו בשנית, החל במפלגה חיפוש קדחתני אחרי מועמד אפשרי. בקולות התורפה: דרוש מועמד שיוכל ללכד מסביבו, פחות או יותר, את הסיעות היריבות במפלגה, שיהיה די מתקדם כדי למשוך את לב הפועלים בצפון ודי שמרני כדי לא להבהיל את האצילים הגזעניים בדרום. היום, פחות מחודש לפני בחירת המועמד, אין עוד כל אפשרות לשער מי ייבחר.

בכל זאת ניתן כבר היום לקבוע כמעט בדיוק מה יהיה היחס המשווע של המועמדים האפשריים, שאחד מהם יהיה נשיא ארצות-הברית בארבע השנים הבאות, למדינת ישראל ולהענקת כספים לטובתה.

ואלה המועמדים:

דו"ש [נאיקי] אייזנהאור

המועמד הקומם ביותר השנה מופיע במחנה הרפובליקאי: גנרל של הצבא (חמשה כוכבים), מקביל לפילד-מארשאל אנגלי) דו"ש אייזנהאור. בני דודיו "נאיקי", אחיי התפטרותו מתפקידו כמצביא האמנה האטלנטית חזר החודש לארצות-הברית כדי לנהל תעמולה פעילה.

אייק נמנע מלהתקיי אשיים ולרדת לרמה הנמוכה של

התעמולה המפלגתית המקובלת בארצות-הברית (ובישראל). הוא התרכז בשתי הנקודות העיקריות, אותן הוא מייצג בבחירות: ראשית: נטייה קיצונית להתערבות אמריקאית בענייני העולם, מתוך הבלטת הצורך להגן על אירופה, לתמוך באמנה האטלנטית ולהקציב סכומי-כסף גדולים כסעד לכללי וצבאי למדינות המצטרפות לגוש האמריקאי.

שנית: יחס שמרני ביותר לעניינים פנימיים, התנגדות למסים ממשלתיים כבדים ולהתערבות ממשלתית בענייני המשק, התנגדות לחינוך כוח הממשלה המרכזית על חשבון סמכויות המדינות הבודדות, התנגדות לחוק ממשלתי שיתן שווי-זכויות לכושים.

לגבי היחס לישראל חשוב לזכור כי אייק יהיה המועמד האמתי של הפנטגון, הבניין בעל חמש הצלעות המאכסן

ברות תעמוזה לאייק בטקסאם

מועמדו של בנין עוין

את משרדי הבטחון והמטכ"ל של צבא ארצות-הברית. הי פנטגון התנגד בחריפות להכרת הנשיא טרומן במדינת ישראל, והוא סבור גם כיום כי האנטרס הצבאי של ארצות-הברית מחייב את ידידות הערבים. לפיכך יש להניח שאייק, כנשיא, יחליט ואולי יבטל לחלוטין את יחסי הידידות (והתמיכה) של ארצות-הברית לישראל, יקצץ או יחסל לחלוטין את ההענקת האמריקאית המרגיזה את מדינות ערב.

רוברט נוב"ן טאפט

מתחרהו העיקרי של אייק, פוליטיקאי רפובליקאי חזיקי ובנו של נשיא קודם, הוא נציג האגף השמרני ביותר והבולגני ביותר של המפלגה. למרות שהוא חסר קסם אישי, זכה לאימונם של עסקני המפלגה, שאינם בוטחים באייק, שהוא "איש מן החוץ".

טאפט הוא בעל עבר בולגני מובי הק, התנגד לכניסת אמריקה למלחמת-העולם השנייה, האמנה האטלנטית ולתכנית מרשל. הסעיף העיקרי במצעו הוא התנגדות לעול המסים, ותוך כדי כך התנגדות להענקות הי

אמריקאיות למדינות זרות. לדעתו, השיטה הנכונה להגנת אמריקה היא להקים תיל-אוויר חזק, שיגן על היבשת האמריקאית עצמה מפני התקפות סובייטיות. הגנת אירופה והמזרח התיכון נראית, בעיניו, כדבר אבוד מראש, שלא כדאי להשקיע בו חיילים וכסף.

אם ייבחר טאפט, יש להניח כי הסעד לכל המדינות יקוצץ באופן קיצוני, ובכלל זה הסעד לישראל.

אסטס [קיד] קיפור

הסנטור מטנסי, אסטס קיפור, גבה-קומה וממושקף, עלה במפתיע לתהילה לאומית כשנהל (לפני מצלמות הטלביזיה) את חקירת-הסרק נגד הפשע המאורגן, שהוא שותף לכפונות-

המפלגות בערים. בצורה זו השניא את עצמו על עסקני המפלגות, אך רכש את תמיכתם הנלהבת של הממונים. בבחירות ראשוניות גילה כשרון עצום להתחכב על הבוחר הקטן, הנהו כיום המועמי הדמוקרטי היהודי שיט לו אחיזה בקרב הי המוונים.

קיפור הוא נציג הכינון המת-קדם והבינלאומי ביותר במפלגה, תו, תמך באמנה האטלנטית ובי-הכנית מרשל, דוגל באיחוד אט-לנטי, שמטרתו לאחד את ברית-הברית ואת ארצות-הברית במדינה אחת. אם יבחר לנשיא יש לצפות כי המדיניות הטרומנית של סעד סכרים וכחיסול הפשע המאורגן בנוסח חסרה נשיכה המונית.

ריצ'ארד [דיק] ראסל

ראסל הוא הנציג הרשמי של הגוש הדרומי, הריאקציוני, במי-הנה הדמוקרטי. כוחותו העיקרי רית בהעמדת מועמדותו היא ליצור לחץ על הסיעה הצפונית במפלגה, כדי להשיג פשרה, אולם ייתכן בכל זאת שבמשבר הסופי יגיע, בצורה זו או אחרת, למקום הראשון.

אנשי-הדרום של ראסל קרוי-בים, למעשה, הרבה יותר לרפוב-ליקאים, אויביהם, מאשר לשות-פיהם למפלגה בצפון. אם יגיע ראסל לכס הנשיאות יחול בלי

ספק שינוי לרעה בתמיכה הכספית של ארצות-הברית במדינות זרות, אשר אנשי הדרום רואים בה מעשה של חסד ונדיבות.

אדלי סטיבנסון

סטיבנסון הוא תופעה מיוחדת במינה: הנועמד שאינו רוצה (כמעט) להיות מועמד.

המושל של מדינת אילינויס, בה שוכנת ציאגו, קנה לעצמו שם כמשהר האיריה בעיר הגאנני-סרטים וכמחלל הפשע המאורגן במדינתו. אולם בניגוד לקיפור הוא אדם שקט, שונא פרסומה. ההצעה שיהיה נשיא ארצות-הברית באה מצד טרומן, שחיפש מועמד נאמן למפלגה, מפוכח ואחר על הבריות. אולם לסטיבנסון חסר נשיכה המונית.

סטיבנסון סרב להיות מועמד, מתוך הנחה שציפור אחת ביד טובה משתי ציפורים על הגג. בחירתו מחדש למושל אילינויס בטוחה, בחירתו לנשיאות ארצות-הברית אינה בטוחה כלל. אם יצליחו נאמני טרומן לגייס את סטיבנסון בכל זאת ברצף האחרון, ואם ייבחר לנשיאות, יש להניח כי ימשיך בקו הטרומאני המובהק, כולל תמיכה בישראל (ורכישת קולות מליוני יהודי אמריקה למפלגתו).

אוורל [דייב] הארימאן

הארימאן הוא ממלא מקומו של סטיבנסון, דומה לו מאד בקו הפוליטי, בחוסר כוח משיכה להמונים ובאירצון להיבחר.

התקלה הגדולה של "דייב הישר" היא: לידתו בבית מליונר, בעל חברות רכבת. בכל זאת התגייס המליונר הצ-עיר לשרותו של הנשיא רוז בלט המנוח, "בגד" בבני מע-מדו כשביצע, בשליחות רוז בלט, מדיניות של גישול (מג-בל) של אילי הון לטובת המוני מחוסרי העבודה אחרי המשבר הגדול.

בזירה הבינלאומית זהה שמו של הארימאן עם הקו הקרי-ציוני ביותר של סעד לארצות חוץ. תכנית מרשל ו"הגנה הדדית" כמנהל תכנית העזרה למדינות אירופה הופיע בישרי בות הספאט והגן על המדיניות של הנשיא. אין כל ספק שימשיך במדיניות זו אם ייבחר.

למחרת היום נמצא וילי עלידי עובדת סוציאליט "לבנה" סודרה לו אכסון בבית פרטי. היא גילתה את כל הפרשה בציבור. אולם רק אנשים מעטים חשבו שהעניין אינו בסדר. בין אלה היה נהג האמבולנס, שטיפר כי לא נרדם כל הלילה, בגלל נקיפת מצפונה. משנשאל אותו נהג מדוע לא עשה משהו להקל על החולה האומלל או למה לא הודיע על העניין בכללה היתה תשובתו אופיינית להלכי הרוח שהפכו את דרום-אפריקה כמ-עט לשוויקרב בין-גזעני: "הרי הוא חצי שחור...".

מצאו רופאי בית-החולים דרך פשוטה יותר להפטר מן האיש: הם הכניסו אותו לאמ-בולנס והורידו אותו בנוף הפתוח, רחוק מכל מקום יישוב.

וילי ניסה ללכת, ומשלא יכול היה לעמוד על רגליו זחל אל בין השיחים, שם בילה את ליל החורף. הקר בחוץ, מכוסה שמיכה דקה בלבד.

• בדרום-אפריקה שורר התורף שעה שה-קיץ שורר בישראל.

מכל העולם

דרום אפריקה בגלל נקיפת המצפון

כשהובא וילי גיקובס לבית-החולים גורטה שור בקייפטאון, שמו אותו הרופאים בחדר התאונות. היה ברור להם שאין בית-החולים יכול לקבלו. אפשר היה לסלוח לוילי שהוא חולה בשחפת מדבבת. אולם אי-אפשר היה לסלוח לו את חטאו השני: וילי היה כושי למחצה.

משך הלילה עסקו עובדי בית-החולים בחיי-פוש מקום מתאים יותר לוילי. אולם בקיץ-טאון אין הרבה מוסדות המוכנים לקבל חולה שחפת, ביהוד כשהוא כושי למחצה. לפי כך